

arferðum við strendur okkara. Idnaðarnjósnin er einki nýtt fyrirbygd, líka so litið sum altjóða-reglur finnast móti hesum ivasama virksemin. Forvitnisligt hevði tað sostatt verið at fingið at vita, um menn longu hava avmerkt okið vestan fyri Eiðið sum verandi møgult oljuoki, ti nevndu ristingar kundu eins væl stava frá royndarspreinginum á botninum í nánd av landi.

Ristingarnar eftir sliktum royndarspreinginum, sum verða alt meiri nýttar til oljuleitan, geva við nútímans erfinum lurtingartólum heilt góða mynd á dýpi og tjúgd á teimum ymsu jarðar- og møgultu oljuleigum undir havbotninum, og sera óhugsandi er tað, at oljufeløg, sum hava til taks øll hugsandi leitingartól, seta á at bora á okkara dýpi uttan undangangandi leitingar. Hann, sum leitar, skal finna, og eitur tað eisini leitingar- og grevstrarloyvi, men munandi hugagóðari munnu teir fara at leita, sum longu møgultu hava eina hylling av, hvar leitast skal.

Meg nerver tað ikki stórvægis, um als einki er í hesum stórtíðindum um eitt møgult feroyskt Klondyke, og munnu álvarssamir og sinnilgir feroysingar flestallir nora ræðslu fyri teimum samfelagsbroytingum, okkum verða fyri, um hald er í hesum tíðindum, antin vit draga svarta gullið upp av grunni ella ikki.

Svartasta afturhald hesum máli viðvíkjandi man vera frægesta stóða at taka, heldur enn at geva eftir fyri loysnum, sum helst lutvis verða trokaðar inn á okkum uttanifr. Hetta sama afturhald hevur tianbetur ikki sermerkt okkara áleið komnu tjóð hesi seinastu árin, men í fyriliggjandi feru kunnu vit ikki syna ov mikið varsemi. Lættliga kundi tað hent, at ávis øki bert eftir fáum árum vóru broytt frá hugnaligum bygda- og býrsamfeløgum til frumskógarkendar byggingar av oljuindnaðarstöðum og skókjúhúsum, um leyst varð givið, fyri ikki at tala um tað fremmanda arbeidssólkið, sum lættliga kundi kollrent undgómanna hugmyndir um

innihaldið av eini mannsømandi feroyskari lívsførlu. Húsaleiguspurningurin er annar táttur av somu sök, og vildi hesin nervað okkum munandi meira, enn tað vána árin tjóðini longu hevur verið fyri orsakað Nato- og Marinuhermannabúðnum í Havn, sum í alt ov stóran mun er tilhaldsstað hjá fávitskutum bygdateysum, sum »einki hava at fara til«, sum tær siga og øðrum floksnum, sum eisini finnst í Havn.

Onkur, sum helst vil gera seg betri, enn hann er, kundi hugsandi sagt, at slíkt er racistisk hugsan, men tað verður harvið, ti eitt samfelag, sum ikki til fullnar grundar virkismet og politiska stavnhalð sitt á landsins møguleikar og íbúgvatess aleina, kann eins væl breiða oman yvir seg sum tjóð, tað veri seg sum sjálvstøður ella sum lutur av øðrum ríki.

Ivaleytt kundu vit vunnið hóp av pening, um oljuindnaður veruliga tók seg upp heima hjá okkum. Møguliga kundu vit eisini tey fyrstu árin lært okkum at liva við dálkingini av

landi og snum okkara, um vit soleiðis kundu livað, sum okkum lysti, í leti og tørvandi medviti um framtíð okkara. Sovið til eftir middag, farið upp, etið eina búrmáltíð av innfluttari blikkaføði við velskum løgi afturvið og lættkløddum dimmleittum tænastuternum, sum brosandisveimaðu til og frá, fyri síðan, eftir tvátt og limamýkjan í egnu svimjuhøllum okkara, at verið borin oman til næstu spæliholuna ella náttklubba, sum nú sjálvandi eisini eru opnir um dagin, og so sessast við øðrum patrónum við roulettina, alt meðan prátið gongur um gullið, sum nú hópar seg upp í stokkastovuni í Tinganesi og berg-holunum suðuri í Hvalbæ, tey seinastu morðini í Oljubø, um loyniskipið, sum fyrradagin legði at boristóðini Texacoshark II við skambyrsufarmi, ónærakykmyndum og nýggjum kvinnufarmi til teir arbeidandi, um væleydnaðar mutursroyndir við politikkurum, tær nýliga innfluttu go- og vembrahirsandi dansarindurnar, sum hvørjar í sinum lagi av gullsetta pallinum

við eggjandi eynabløkum og talandi limaburði royna at tekkjast í ríkasta sum best, og púra rætt, hesin vendist frá spælinum og milliónunum til dokkleitta alfonsin ella skokjuáranan fyri at tingast um kostnaðin á eini ávisari, sum hevur vist stórri hegni enn hinar í royndunum at holva lítarnu rangi suna út. Tað sama dag um dag, seyður fuglur í fjørnum, eingin bátur á firðinum, klógv sæst ikki í haganum longur, eingin bær hoyggjaður, ongur røtur at stjála hjá óvitunum, innflutt hundatvøst er nú bert fyri tey ríkastu, oyðibjerg, tómar kirkjur og samkomuhús, fúgaljongur eingin, hin einaferð so stásiligi skipafloiti okkara liggur og ferst í rusti inni við Hulkan, flaka- og frystivirkini lara so dánt, men eins fyri at halda koldum innflutta blikkamatinum, duga ikki longur at siggja blómurnar spretta og kenna anga teirra ti nú virðismet vit alt eftir útlendskum máti, og tjóðarinnar áður so viði sjónarringur treingist nú alsamt til viddina á teimum oljuopnum, sum uttan íhald goysa okkum svarta gullið upp av grunni. Hetta er ikki dámadagstala burturav, men beiskur veruleiki, um vit ikki í hesum máli hjálptir av fedranna arvi fóta okkum, sum tað semir seg frilyntari tjóð.

Helst man tað vera yniskihugsan at halda, at vit av ein-tingum fara at megna at halda aftur oljuvirksemið á okkara leiðum, um hald veruliga er í hesum tíðindum um feroyska olju, serstakliga um hugsað verður um, í hvønn mun vit eru heftir av umheiminum, tað veri seg handilsliga, peningaliga (Danmørk) og verndarlaga ella hernaðarlaga, hóast hetta seinasta er imóti fólksins og tingsins vilja. Men til tess at standa betur brynjaðir móti tí ágangi, sum verður at koma, eiga vit frá skrivandi stund at fara undir umfevnandi ábøtur landbúnaðinum og orkunum viðvíkjandi fyri soleiðis at loysa tað haft, sum tað má kallast, tá tjóð er matliga bundin av øðrum. Eisini má tað halda at vera mannminskandi lívsførla fyri tjóð sum okkara, at vit ikki fyrst av øllum troyta allar vinnuliga møguleikar landsins, áðrenn vit leita okkum til útlandini við breyðposanum, og síðan seta okkum í skuld fyri neyðsinjaðar- og óruddisvørur, sum vit lutvis kundu framleitt sjálvir, og enn minni kunnu vit loysa okkum at tala hart um mannarrættindi og matvorupolitikk á millumtjóðastigi, so leingi vit ikki sjálvir troyta allar möguleikar landsins, til tess at skapa innihaldsríkastu arbeidsumstøður fyri landsborgarar okkara. Tað er hóast alt royndur lutur at siðmenningarligu sterkastu londini eru tey, sum miða fram móti sjálvhjálpi á øllum okjum, og er tað eyðsæð, at landbúnaður og fiskiskapur er miðdepuln í sliktum sjálvsræðispolitikki hjá smáfeløgum, sum hava atløgur til hesar vinnur. Kendur norskur rithøvundi helt einaferð fyri, at rættin til at búleikast á hesi jørð hovu einans tey, sum samvitskufullt røktaðu jørðina og sjógvin. Uppbýtið er møgultu heldur

Framhald á síðu 11

Klædningar

Nýkomið er stórt úrval av klædningum til ungar menn, smartir við víðum brókum og uppslag, nógvir vakrir litir.

Til teir tilkomnu hava vit landsins størsta úrval í klædningum, sámulig brókavídd. Cordial Twist, ull og terylene og nógvir litir.

Jakkar og buksur, ið hóska til, er eisini nýkomið í stórum úrvali.

HARROW skjúrtur, vakrar og haldgóðar.

Baðikápur (frotté) kr. 108,00.

Úrval verður sent á bygd.

Pf.
hjá **KISSA** Tórshavn
ALT TIL MANNFÓLK...

Telf. 11395